

OAMENI PENTRU OAMENI ¹

† MACARIE

Episcopul Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de Nord

În Evanghelia citită ieri la Liturghie (Ioan 5, 1-15) am aflat despre vindecarea slăbănogului de la Vitezda a acestui sărman care de treizeci și opt de ani s-a aflat în singurătate și abandon. Nu avea cine să îl arunce în acea scăldătoare și să primească vindecare. Deseori și noi suferim de această boală a singurătății.

Singurătatea nu este doar o suferință biologică, iubite frate și iubită soră. Singurătatea este o suferință existențială, o suferință a inimii. Putem spune că este suferința omului contemporan. Nu mă refer la singurătatea fizică, la singurătatea ca izolare, la faptul că deseori suntem singuri și nu avem familie, nu avem copii, nu avem prieteni cu care să împărtășim bucuriile și durerile. Nu mă refer la acest fel de singurătate cu toate că omul are nevoie de om. Eu mă refer la singurătatea sufletească.

Deseori ne deconectăm de la ceilalți deși suntem înconjurați de mulți în adâncul sufletului nostru suntem singuri. Cu toate că avem o familie, îl avem alături de noi pe soțul nostru, pe soția noastră, îi avem alături pe copiii noștri, îi avem alături pe prietenii noștri, totuși suntem singuri. Ne întrebăm de ce? Pentru că deseori ne conectăm la internet și la rețelele de socializare și ne deconectăm de la cei de lângă noi. Pierdem adevărata comunicare. Ne însingurăm pe acest drum al căutării către noi înșine și către aproapele iar acest drum se numește drumul inimii. Chiar dacă se pare ca suntem ancorați în social, ne trezim că suntem singuri, că suntem ai nimănu.

Într-o familie un copil suferea foarte mult pentru că părinții nu își făceau timp pentru el. Le-a spus odată că atunci când va fi mare vrea să devină smartphone. Dramatică această întâmplare. La uimirea părinților a răspuns: dacă vă cer să vă jucați cu mine nu aveți timp, vă jucați pe smartphone. Dacă vă cer să vorbiți cu mine nu aveți timp, vorbiți la smartphone. Dacă vă cer atenție, voi priviți pe ecran iar pe mine mă abandonați, mă condamnați la singurătate. Vreau să fiu iubit, vreau să fiu în atenția și grija voastră de aceea îmi doresc să fiu smartphone. Dramatic! Amețim în acest vârtej mediatic și uităm de sufletul nostru, uităm de sufletul aproapelui nostru. Pentru a ne regăsi ca ființe comunionale pentru că noi suntem făcuți pentru comuniune și pentru

¹ Fragment din cuvântarea rostită în Mănăstirea Sihăstria Putnei la Liturghia prăznuirii Sfinților Cuvioși Sila, Paisie și Natan, Ocrotitorii chinoviei, luni, 16 mai 2022.

a demonta acest slogan „Împreună dar singuri” trebuie să regăsim acest drum al liniștii.

Însă acest drum al inimii nu îl putem afla decât dacă trecem prin rănila răstignirii Domnului nostru Iisus Hristos, prin inima străpunsă de sabie a Maicii Domnului și prin lacrimile de pocăință și de iubire ale sfinților. Trebuie să ne conectăm la om iar Cel care ne este mereu alături este Dumnezeu Omul, Iisus Hristos, Cel Care a pornit în căutarea aceluia slăbănog și ne caută și pe noi cei slăbănogiți din pricina păcatelor, a patimilor și a lipsei de iubire. Cum putem mai concret să găsim acest drum al inimii? Cultivând iubirea. Având această putere de a iubi până la capăt. Această iubire conține altruism, răbdare și înțelegere față de neputințele altora, atenție, empatie. Așadar să fim plini de iubire și de grijă față de ceilalți iar iubirea începe în familia noastră. Este foarte ușor să iubim pe cei de departe și să îi ajutăm, însă este foarte greu să îi iubim și să îi ajutăm pe cei de lângă noi, începând cu familia noastră mică sau mare și aici mă refer la familia creștină mică și la familia mare a comunității monahale sau a comunității parohiale.

Îmi aduc aminte de o întâmplare din cel de al II-lea Război Mondial când un ofițer de marină bolnav, a fost internat într-un spital într-o insulă din Pacific unde se afla și o colonie de leproși și a văzut o soră asistentă care pansa cu dragoste și grijă rănila leproșilor. I-a zis acestei infirmiere că nu ar face acest lucru nici pentru un milion de dolari iar ea i-a răspuns că nici ea nu ar putea face acest lucru pentru milioane de dolari dacă nu ar vedea în fiecare semen aflat în suferință un Hristos care îi cere ajutorul. Așadar iubite frate și iubită soră, ca să nu mai fim singuri, să ne raportăm la celălalt de lângă noi ca la un Hristos care ne cere ajutorul, ne cere mângâierea, ne cere sprijinul și umărul în purtarea crucii atunci când este prea grea și se prăbușește sub povara ei. Să fim oameni pentru oameni! Acest lucru făcând vom birui în Hristos Domnul, Cel Care ne-a spus: „Îndrăzniți! Eu am biruit lumea!” (Ioan 16, 33). Așadar din toată inima vă îmbrățișez cu îmbrățișare pascală salutându-vă de la mic la mare și de la mare la mic și mulțumindu-vă pentru dragoste și rugăciune cu salutul: Hristos a înviat!